

literatura i Art

Aspectes professionals

La valoració del individu en el seu aspecte professional esdevé en l'opinió pública, la pedra de toc en un munt d'a-

preciacions, comentaris, controvèrsies i mires particulars, les quals donen al concepte d'aquell els més oposats criteris.

L'intel·ligència personal de cadascú té la seva màxima capacitat, tot i que estem convençuts, encara que es digui el contrari, que la situació econòmica resol en gran part el desenrotllament intel·lectual del home per excel·lir en plena forma en la seva professió.

El poble que s'ha immortalitzat per l'intel·ligència i l'amor patri dels seus homes en moltes ocasions, ha viscut l'enveja i l'indiferència, forçada per el procedir malèvol d'altres fills, pròdigs a la seva història.

Després d'aquests preàmbuls anem a exposar el nostre punt de vista *el nostre irònic punt de vista* referent a la cotització del individu en la seva intel·ligència professional.

Quan la persona en discussió ho és en termes artístics o literaris, obté un relleu molt més enlairat que la intel·ligència manual o mecànica; apart de la diferència de sentiments (espiritual i material) que's porten ambdós aspectes, es forma a l'entorn d'un i altre la leprosa nissaga, el gram de la mala fe, estès en els diferents ordres socials, per protegir l'esperit retrògada i de mal averany que mina en l'interior dels que viuen coaccionats per el seu

propi caràcter, eterna oposició per destruir el valor veritat de *cada cosa*.

Quants homes trobaríem que per fomentar la destrucció professional d'altres individus, prefereixen restar en la foscor de l'intel·ligència pública per no ésser criticats i tenir ample marge en la crítica de llur conveniència, portada per el seu corsecador anhel, destructor del cervell que va en camí d'una floreixença professional.

Naturalment que no tothom discuteix amb aital forma, ja que hi ha l'interessat per la claretat professional d'altre, i el defensa obeint a una ordre —diem-ne— de sentiments admiratius, per contrarestar la falta de consideració, dels que sotgen per el fracàs, dictat per una monomania equivocada.

Encara que no cau en terra erma l'apoi moral que atorga un sector determinat a una capacitat reconeguda, espaordeix pensar el decaïment moral a que es sumeix el temperament feble, per combatre la mola abassegadora d'un pervindre de possibilitats esplendoroses, essent el més sensible, l'impotència amb que'l deixa per a la defensa de la noble lluita professional; la veritat nua de la maldat del mon, condemna en primer lloc el desprendiment de les intel·ligències clares; els judes es cuiden de segar-les, igual que a les vides la dalla suprema.

Amb llàgrimes del cor comentem aquest procedir i com el ferit en mig del combat moral que's desenrotlla entre una intel·ligència i una oposició absurda, ens debatem per el reeiximent de la raó natural; recordem amb amarguesa, unes paraules que Feuillet ens diu en una de les seves novel·les: *Ditxosos aquells que no tenen història*.

CONRAD

sort des de fa molt de temps i en diversos períodes, d'ésser mal administrats i dirigits per homes d'una política nefasta, no mereixedora d'una ciutat del desenvolupament com la nostra, no per això es deu renegar d'ella; ans al contrari, hem de voler-la perquè és el poble dels nostres amors i per a prodigar-li totes les atencions que el seu cas requereix. Cal, doncs, que procurem entre tots, que no es repeteixin els fets que anaven degradant l'espiritualitat, si més no... local.

Si les nostres empreses industrials o altres afers, ens han portat l'obligació de deixar el poble de la nostra infantesa, no per això hi ha motiu de no voler-ne saber res. Si tots els que en vivim fora, ens interessessim i volguéssim viure les angúnies i satisfaccions com ens pertany, tots aquests greus defectes que hi trobem no serien possibles. Es ne-

cessari, doncs, que hi aportem la nostra col·laboració més entusiasta per a arribar al restabliment del prestigi perdut, fent que Granollers pugui continuar la seva marxa ascendent i progressiva que li permeti de situar-se entre'ls pobles de Catalunya d'una espiritualitat nostrada ben marcada i definida, i pugui ostentar amb orgull el noble títol ancestral de Capital del Vallès.

No n'hi ha prou d'interessar-nos solament dels balls espectaculars de la Festa Major. És necessari quelcom més. És necessari seguir pam a pam tots els dalers i aspiracions que mouen a ella i no oblidar-se, sobretot, del lloc on per primera vegada, un hom va començar a sentir i a pensar,

Renegar d'això és despreciarse a sí mateix.

JOAN OLIVERES I MAURI

La **DIGESTONA** Chorro, cura, calma i no perjudica. Preu 3 ptes.